

PIE MUMS

VESTIENAS PAGASTA PĀRVALDES INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

2015. gada jūlijs – septembris Nr. 3 (94)

BEZMAKSAS

*Mēs šobrīd ziedam atkal tajā gaismā,
Ko tikai skola vienīgā spēj dot,
Un visi skolotāju viedie vārdi
Mums dvēseli kā senāk sasniegt prot.
/K. Apškrūma/*

*Sveiciens
Vestienas skolas
absolventu salidojuma
dalībniekiem!
Vestienas pagasta pārvalde*

Vestienas pagasta pārvaldes vadītāja Artūra Vīles-Bērziņa rūpju lokā pirmajā vietā atrodas skola, jo tā izlie-to vairāk kā pusi no pagasta budžeta, tā dod darbavietas pagasta iedzīvotājiem un Artūrs arī ir šīs skolas absol-vents. „Ja pagasts paliek bez skolas, zūd pagasta sūtība, iedzīvotāji attālinās no pagasta dzīves” – stāsta pārvaldes vadītājs. „Vestiena arī turpmāk cer saglabāt savu skolu vismaz pirmajām sešām klasēm, jo tā atrodas uz novada robežas, skolā ir labi pedagogi un skolai ir internāts. Par to, ka Vestienas skolā mācīties gribošie bērni var iegūt labu izglītību, liecina absolventu sasniegumi gan pieda- loties dažādās mācību olimpiādēs, gan sekmīgi startējot un beidzot augstskolas.”

No sava skolas laika Artūrs ar labiem vārdiem pie- min savu klases audzinātāju Dz. Kārklīņu, skolotājas M. Barūkli un R. Kulačkovsku, V. Gutāni, bet ar smai- du atceras, kā skolas direktors J. Jānkals dežurēja pie Tautas nama, lai redzētu, vai bērni bez atļaujām neiet uz kino, stāvēja pie autobusa durvīm un klausījās vai visi bērni sveicina skolotājus un pieaugušos.

Vestienas skolas absolventiem Artūrs novēl neaiz- mirst savu skolu un sūtīt tajā mācīties gan savus bērnus, gan mazbērnus!

Ilgā Sabitova, redaktore

Skolas dzīve

Jaunais skolas gads

Skolas gada atklāšanā direktore Vera Gutāne vispirms piemin aizvadītā gada labos skolēnu darbus un sasniegumus gan mācībās, gan aizstāvēt skolas godu mācību olimpiādēs un sporta sacensībās. Vislielā- kais prieks par iespēju piedalīties Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos.

Šogad skolēnu skaits skolā nedaudz samazinājies, bet iepriecina, ka pirmskola paliek arvien kuplāka. Pirmajā klasē mācī- bas uzsāk seši skolēni: Dana Hermane, Ed- gars Kauliņš, Kristiāna Zepa, Mārtiņš Ešen- bergs, Rihards Caune, Linards Smirnovs. Šogad skolā būs pieci klašu komplekti: 1. un 3. kl. – audzinātāja Dace Čandere, 2. un 4. klase – Ingrida Leontjeva, 5. un 6. klase – 5. kl. audzinātāja Inga Stradiņa, 6. kl. audzinātāja Anita Muša, 7. kl. – Vera Gutā- ne, 8. un 9. kl. – 8. kl. audz. Dina Podjavo, 9. kl. audzinātāja Anita Muša. Pirmskolā strādās skolotājas Lāsma Vītola un Sanita Sirmā, skolotāju palīdzes Jolanta Bardziņa un Kristīne Purviņa, muzikālā audzinātāja Daina Ozoliņa. Ar Madonas pašvaldības finansiālu atbalstu skolā un pirmskolā strā- dās logopēds. Pateicoties ASV Milveikas Svētās Trīsvienības draudzes organizācijai, kuru pārstāvēja Māra Riteris un kura šova- sar viesojās Vestienā, skolai tika ziedojums svētku priekam skaistai un garšīgai tortei.

Pirmskola savu jauno mācību gadu tra- dicionāli svinēja 2. septembrī, jo 1. septem- brī uz lielo skolu bija jāpavada bijušie smil- šukastes rotaļu biedri. Pēc neliela kopbrīža ar vecākiem, bērni pulcējās svinību telpā un kopā ar Lāsmu, Sanitu, Jolantu un Kris- tīni sāka iepazīšanos, jo dažiem bērniem

Jaunie pirmklasnieki un 9. kl. skolnieces ar skolotāju D. Čanderi

Indra un Daiga sāk dalīt skaisto torti

šī bija pirmā diena jaunā kolektīvā. Bērni pūta burbuļus, nosauca savu vārdu, saņē- ma piemiņas veltes, dziedāja un dejoja. Tad nāca pārsteigums. Skolas direktore ienesa

Pirmskolas bērni

greznu ar bitītēm rotātu svētku torti, kuru vispirms visi steidzās apskatīt, kāds arī ap- taustīt un beidzot ar prieku nogaršot.

Ilgā Sabitova, redaktore

Muzikālā skolotāja

Pēc vienpadsmit gadiem, kopš ab- solvēta Vestienas pamatskola, strādāt pirmskolā par muzikālo audzinātāju ir atgriezies Daina Ozoliņa. Viņa ap- vieno darbu ar studijām RPIVA. Mū- ziku Daina sāka mācīties no septiņu gadu vecuma, apgūstot vijološpēli Ma- donas un Cēsu mūzikas skolās. Lai ie- gūtu dzīves pieredzi, viņa ir strādājusi Norvēģijā, bet brīvajā laikā noorgani- zējusi un vadījusi muzikālu ansambli un pasniegusi privāttandas vijološpēlē. Brīvajā laikā, cik vien iespējams, viņa apmeklē gan operas izrādes un koncer- tus, gan pabijusi džeza festivālā. Īstu atpūtu Daina rod dabā.

Ilgā Sabitova, redaktore
I. Sabitovas foto

Daina vada muzikālo stundu

Lepojamies ar mūsu komandu „Atomsprādziens”!

Jau 5 gadus Vestienas pamatskolas 8. un 9. klases skolēni skolotāja – konsultanta vadībā piedalās Latvenego koncerna rīkotajā erudīcijas konkursā „eXperiments”. Tajā skolēniem jāpilda iesildīšanās kārtas 20 uzdevumi un 1. kārtas 40 uzdevumi par un ap fiziku neklātienē, kā arī jāiesūta savs sastādītais fizikas uzdevums. Piecas visvairāk punktus ieguvušās komandas no katra reģiona – Vidzemes, Zemgales, Kurzemes, Latgales, Rīgas un Rīgas reģiona tikās klātienē pusfinālā, bet savukārt pusfināla uzvarētāji – finālā Rīgā, ko pārraida arī televīzijas kanāls LNT.

Četros iepriekšējos gados mūsu skolas komandas palika tūlīt aiz pirmā piecinieka. Taču 2014./2015. mācību gadā mūsu komanda „Atomsprādziens”, kuras sastāvā bija Sanda Sirmā (komandas kapteine), Linda Koskeviča, Tina Vernere, Zane Zembaha, Antra Ziedaine un Dairis Čimrovs, iekļuva 4. vietā un izcīnīja tiesības piedalīties Vidzemes reģiona pusfinālā Valmierā.

Uzdevumi bija interesanti – gan teorē-

tiski, gan praktiski. Mūsu skolas komanda turējās braši blakus vidusskolu un ģimnāziju komandām. Konkursa gaitai var izsekot konkursa mājas lapā www.experiments.lv. Pavisam šoreiz pēc iesildīšanās testa dalību konkursā turpināja vairāk kā 150 komandas.

Tāpat kā citi, arī šis konkurss, sevišķi pusfināla sacensības, deva skolēniem lielu pieredzi, ļāva viņiem pārbaudīt savas zināšanas un parādīt tās citiem, nebaudoties eksperimentēt un arī kļūdīties.

Anita Muša, skolotāja – konsultante

Vestienas pamatskola – Ekoskola

Ekoskolu programma ir viens no visaptverošākajiem un populārākajiem vides izglītības modeļiem pasaulē, kura Latvijā darbojas jau vienpadsmit gadus. Ekoskolu programmā Latvijā šobrīd darbojas 170 izglītības iestādes (no pirmsskolām, līdz pat augstskolām), bet visā pasaulē programmā ir iesaistītas vairāk kā 43 000 skolas.

Vestienas pamatskola ir viena no pirmajām Latvijas skolām, kura pateicoties Ineses Mailītes iniciatīvai, uzsāka darboties šajā programmā.

Par īpašiem panākumiem ilgtspējīgas attīstības, vides izglītības un vides aizsardzības veicināšanā skolā un tās apkārtnē šogad Zaļā karoga balvu Latvijā izcīnīja 117 skolas, tai skaitā arī mūsu skola. Pie mūsu skolas Zaļais karogs plīvos jau desmito gadu. Šogad mums ir dubulti svētki – skolas 55 gadu jubileja un Ekoskolas desmitgade. Sasniegumus Ekoskolu programmā ir kaldinājuši mūsu skolas pēdējo desmit gadu skolēni un absolventi. Ceram, ka darbošanās šajā programmā ir veidojuši mūsu skolēnu un absolventu apziņu un

attieksmi ne tikai pret vidi, bet arī pašiem pret sevi un citiem cilvēkiem. Ekoskolu aktivitātēs skolēni mācās būt iejūtīgi, rūpīgi, taupīgi, saprātīgi, kā arī mācās rīkoties atbildīgi pret sevi, savu sadzīvi un sabiedrību kopumā. Aktivitātēs skolā un tās apkārtnē tiek iesaistīti dažādu paaudžu cilvēki un skolēnu vecāki. Manuprāt, varam droši apgalvot, ka tikai veselīgā vidē aug veselīgs cilvēks.

Vera Gutāne, direktore

Vestienas pamatskolas tautisko deju dejotāji – XI Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku dalībnieki

2014./2015. m. g. ārpusstundu nodarbību prioritāte bija koru dziedāšana un tautiskās dejas, jo Latvijas skolēni ar saviem pedagogiem gatavojās XI skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem. Tie ir svētki, kuros ne tikai mācāmies un kopjam mūsu tradīcijas, bet piedalīšanās tajos ir kā balva par neatlaidīgu darbu vairāku gadu garumā.

Arī mūsu skolas 3. – 6. kl. tautiskos deju kolektīvus svētku skatei gatavojās divu gadus. Piedalījāmies gan iepriekšējā gada skatē, gan deju koncertos mūsu novadā un ārpus tā, jo tikai dejojot uz lielas skatuves var apgūt skatuves kultūru un prasmi aizpildīt skatuvi.

2015. gada 19. aprīlī skatē Madonā mūsu darbs vainagojās panākumiem un

kolektīvs ieguva 1. pakāpi. Taču konkurence bija liela, un tā vēl nebija ceļazīme uz dziesmu un deju svētkiem. Lai iekļūtu dalībnieku skaitā, šajā grupā bija nepieciešams iegūt vismaz 41 punktu. Mūsu skolēni ieguva 41,5 punktus.

No sešiem Madonas novada 3. – 6. kl. kolektīviem uz dziesmu un deju svētkiem tika tikai 2 kolektīvi, no novada 36 deju kolektīviem svētkos piedalījās 17.

Gan bērni, gan skolotāji, gan vecāki bija priecīgi un reizē arī satraukti, jo šiem skolēniem tie bija pirmie dziesmu un deju svētki. Taču viss izdevās labi, pateicoties deju kolektīva sagatavotībai, vecāku gādībai un skolotāju komandas darbam.

Anita Muša, skolotāja

Melleņu diena

6. augustā daudzu ceļi veda uz Jāņkalniem, kur bija sarīkoti svētki šajā saimniecībā audzētajai galvenajai kultūrai – krūmmelleņiem. Apmeklētāju interese bija ļoti liela, jo dārza apskati un ekskursiju pārstrādes ceļā vajadzēja organizēt vairākās grupās. Interesenti varēja uzzināt, kā pavairot krūmmellenes, kā un cik bieži tās laistīt un mēslot, kā nobiedēt uz-mācīgos putnus un kā pagatavot melleņu „rozīnes”, marmelādi un sukādes. Bez dārza apskates bija iespēja iegādāties un nobaudīt arī tuvāko kaimiņu saimniecību produkciju (kazas sieru, tējas, sulas), piedalīties lielākās ogas meklējumos un garāko melleņu krellju veidošanā. Bērnu aktivitātēm bija atvēlēta sava telts, kurā nodarbības vadīja Pakalniešu meitenes. Ļoti interesanti bija ļauties burvju mākslinieka acu apmānīšanai un klausīties svētku koncertu.

Ilga Sabitova, redaktore
I. Sabitovas foto

Uldis Ozoliņš ved interesentus uz melleņu laukiem

Koncerts ar burvju mākslinieka trikiem

Lielākās ogas konkurss

Nometnes devums Vestienai

Otro vasaru Vestienā darbojas Andas Ereles organizētā bērnu vasaras nometne SaulesSvece. Šogad bērni ne tikai izbūvēja jauko laiku, apguva jaunas iemaņas, bet arī atstāja Vestienai skaisti apgleznotu autobusu pieturu, kura atgādina, ka mēs turpināsim savos bērnos, kuri jāmāca, jā-lolo un jāmīl.

Ilga Sabitova, redaktore
I. Sabitovas foto

Absolventu atmiņas

„Ir atmiņas, kas laika nemītīgajā ritumā nobāl un izgaist,

Ir tādas, kas ar katru dienu kļūst gaišākas, un iezīmējas asāk.”

Manā laikā skola bija izvietota tikai vienā muižas pusē, tualetes ārā, bet skolas laiks palicis atmiņā ar talkām, kad nebija stundu, jo divas nedēļas sovhozā lasījām kartupeļus. – Kā tad garšoja uz lauka atvestās pusdienas un saldajā vesela kanna medus! – Mana pirmā klases audzinātāja bija skolotāja B. Šitca, pēdējā R. Kulačkovska. Fizikultūru vadīja skolotājs J. Klāvs, kurš bija stingrs un prasīgs, bet mācēja visus bērnus iesaistīt dažādās sacensībās un kāds skaists un sakopts bija mūsu skolas stadions! Teātri jau spēlēja no 2. klases un mana pirmā loma Paula Pīlīte lugā „Pauks un Šmauks”. Vēl skolā mācīja glītrakstīšanu un skolotājai Birutai Šitcai bija visskaistākais rokraksts.

Irēna, 1968. gada absolvente

Klasē, skolotājas Laimas Vanagas vadībā, tika iestudēta luga „Sniega karaliene”, kurā Kaja lomu spēlēja es. Pirmizrādes dienā vecāki negribēja mani laist uz skolu, jo bija 38,5 grādu temperatūra, bet es lūdzos tik ilgi, līdz vecāki piekrita palaist, bet tikai ar norunu, ka tikšu nogādāts uz skolu ragavās ar zirgu un tūdaļ pēc izrādes tikšu atgādāts mājās veseloties, neturpinot klases svinības. Ar klases kolektīva iestudēto izrādi tika izbraukāts uz Bērzauni, Sausnēju u.c. kaimiņu skolām, tādējādi tika nopelnīta nauda 2 dienu ekskursijai uz Lietuvu.

Ekskursijas rītā, gaidot autobusu, es nolēmu paskaņties, kā izremontēta skola. Gaitenī bija tūbiņas ar krāsu pigmentiem, tā nu sagādājās, ka, vēlēdamies apmierināt savu ziņkāri, palūkojoms, kas tajās iekšā un rezultātā nejausi tika apšļakstinātas gaitenā sienas. Es nobijies izskrēju ārā no skolas, bet kāds mani bija pamanījis un izstāstījis skolas direktoram J. Jāņkalnam. Visi klasesbiedri jau drūzmējās pie autobusa, bet te pienāca direktors un pateica man, ka saķēpāto sienu dēļ nedrīkstu doties ekskursijā. Es pavisam noskumis paņēmu savu somu un devos uz māju pusī... pēc kāda brīža direktors mainīja savu lēmumu un atļāva man izbaudīt ekskursiju.

Mana klases audzinātāja – Laima Eizentāle – gudra, jauka, forša skolotāja. Kartupeļu talkās superskolotāja – Dzidra Kārklīņa – pilnīgi cits cilvēks, salīdzinot ar to, kāda bija stundās. Sarīkojumos neiztrūkstoša „sastāvdaļa” bija Staņislavs Sladzevskis, kurš bija profesionāls fotogrāfs, neskatoties uz to, ka pārvietojās ar krukiem, jo viņam bija palikusi viena kāja.

Ivars, 1970. gada absolvents

Ekskursijas kādā 1., 2. klasē, kad nebija autobusu, bet kravas mašīna ar būdu (arī tad Siguldā jau bija spieķīši).

Dziedāšanas stundas un jo īpaši koris ar Āderu – nemītīgas jautrības iemesls.

Kartupeļu rakšanas talkas, kurās galvenais bija nokrāpt dažus soļus lasāmajam gabalam.

Visādi ārpus mācību pasākumi: virtuves dežūras, iešana pie zobārsta, skolotājas R. Kulačkovskas meitiņas pieskatīšana.

Daudzveidīgi, kā tagad mēdz dēvēt, komandas veidošanas pasākumi – pārgājieni, ekskursijas, ierindas skates, tūrisma sacensības.

Jaunu skolotāju ierašanās: Laima un Harijs Vanagi, Sarmīte Apine, un kad ieradās Biruta Šitca, daudziem aizmirsās kā pareizi rakstīt lielo B burtu.

Skolotāji, ko vislabāk atceros:

Skolotāju Siliņu pāris, ar kuriem vēlāk sastapos arī vidusskolā.

Biruta Vālodze – pirmo klašu audzinātāja, kas bija Vestienas „stai-gājjošā vēsture”.

Laima Eizentāle, kura arī solam prastu iemācīt rēķināt.

Marija Barūkle, Rasma Kulačkovska – rūpīgās un iejūtigās klases audzinātājas.

Mana dēla klases jaukās audzinātājas: Inga Leontjeva (arī mana klases biedrene), Maija Balode.

Maija, 1973. gada absolvente

Manas audzinātājas bija Biruta Šitca pirmajās klasītēs

un Ludmila Fjodorova sākot no 5. kl. Vispilgtākās atmiņas palikušas par tematiskajiem, labi noorganizētajiem klases vakariem, kuru sagatavošanā bija jāpiedalās katram ar savu uzdevumu un kā pārsteigums vienmēr bija sk. L. Fjodorovas ceptais pīrāgs. Vēl lieliski, piedzivojumiem bagāti bija pārgājieni apkārt ezeriem ar kariņu spēlēm, uguns kuriem, slapjām kājām. No mācību priekšmetiem vislabāk tika iemācīta vācu valoda. Lai novērstu špikošanu, skolotāja Dz. Kārklīņa starp skolēniem no somām un grāmatām lika uzbūvēt sētiņas.

Lāsma, 1985. gada absolvente

Vispilgtāk no skolotājiem atmiņā palikuši visi trīs mani klases audzinātāji – Ausma Zariņa, Edvīns Grigorjevs un Laima Eizentāle. Katrs bija ar savu „odziņu”, no katra es dzīvē esmu kaut ko mācījusies, bet ja būtu jāsarindo pa vietām – vismīļākais skolotājs, mīļākais skolotājs un mīļais skolotājs, tad galvenā balva būtu Laimiņai. Viņa ir un būs skolotāja, kurai es vēlētos līdzināties.

Skolotāja Laima Eizentāle ir skolotāja ar lielo burtu. Skolotājs ar lielo burtu ir tāds, kuram piemīt nosvērtība, sava darba mīlestība, zināšanas un prasme savas zināšanas nodot tālāk. Skolotājs, kurš zina, kuri būs īstie vārdi, ko pateikt īstajā reizē, Skolotājs, kurš zina, kad labāk neteikt neko, bet paklu-

sēt. Skolotājs – sirdscilvēks ir skolotājs, ar kuru gribas satikties un aprunāties arī tad, kad skolu sen esi pabeidzis.

Atgadījumi:

Vācu valodas stunda.

Mūsu klasē mācījās puisis ar uzvārdu Bite. Vācu valodā bite nozīmē – lūdzu.

Katras stundas sākumā dežurants savāc mājas darbu burtnīcas un, sniedzot tās skolotājam, vāciski saka lūdzu (bite) uz ko skolotājs atbild danke (paldies).

Uztraukumā puisis izdzirdot vārdu bite, pieceļas kājās un atbild: Skolotāj, es šodien neesmu iemācījies!

8. marts

Klases audzinātājs Edvīns, lai iepriecinātu meitenes svētkos, jau agri klases vāzītē ielicis sarkanu tulpi.

No rīta, ierodoties klasē pirms stundām, spēlējām „ķerenes”. Uzgrūzoties skolotāja galdam, netīšām nolūzt tulpes galviņa. Ko darīt? Jārod kāds risinājums... Saspraužam ziedu un kātiņu ar kniepadatu.

Noskan zvans. Vēl neesam paspējuši klasi sakārtot, kad ienāk smaidīgais skolotājs. Ieraugot „bardaku”, sāk rāties un sist dūri uz galda. Pēc šāda sitienu tulpes galviņa nokrīt uz galda un parādās kātiņā iespraustā adata.

8. marta svētki vairs nav kalendārā svinamo dienu sarakstā, bet tie vēl joprojām paliek atmiņā ar sarkano tulpi uz galda un neaizmirstamiem skolas gadiem.

Vēlējumi

Skolēniem – lai nezūd apņēmība piepildīt mazus un lielus sapņus, īstenojot izvirzītos mērķus. Būt lepnēm par savu skolu un skolotājiem. Ar lepmumu nest Vestienas skolas vārdu savos turpmākajos skolas un darba gados.

Skolotājiem – lai Prieka eņģelis vienmēr ir Jums blakus un katru rītu palīdz ieraudzīt jaunās dienas lielos un mazos noslēpumus un priekus, kurus kāds sagatavojis tieši Jums.

Iveta, 1987. gada absolvente

1985. gada pirmais septembris, ommītes šūtājā melnajā sarafāniņā, ar asteru pušķīti rokās, dodos uzsākt gaitas Vestienas astoņgadīgās skolas pirmajā klasē. Sagaida pirmā skolotāja – Ausma Zariņa, kura atmiņās palikusi kā mīļa un jauka skolotāja. Atceros, ka klasē bija melnbaltais televizors un kopā ar skolotāju skatījāmies vienu no pirmajiem seriāliem TV „Verzene Izaura”. Pēc trešās klases jāpārkartojās uz skolas pirmo stāvu – tur vecākās klases un jau cita dzīve. Sāk interesēt puīši, pirmās „disenes” un rokās nonākusi leģendārā „Zilīte”, ko cītīgi studējam un slēpjām no visuresošajām skolotāju acīm. Ap kaklu tiek aplikts sarkanais kaklants, kas pirmajās trīs klasēs gaidīts ar milzīgu nepacietību, bet prieki ir īsi – Latvija atguvusi brīvību, par ko gan tajā vecumā jēgas maz, kaklants tiek

noņemts un pie krūtīm jāsprauž auseklītis. Ardievu skaistais sapnis par ierindas skati – sācies jauns laikmets. Vestienas astoņgadīgā skolotoppardeņgadīgo. Skolā ārpusstundu nodarbību daudz, bet mīļākais, protams, teātra pulciņš pie Martas Zosāres. Ar prieku tiek spēlēta Paijas loma izrādē „Maija un Paija”. Uzsākot mācības 8. klasē, skolas saimei pievienojas jauna latviešu valodas skolotāja – Gita Eiduka un mūsu klasei top muzikāla dzejas izrāde „Čaks”. Nemanot pienāk devītā klase un pēdējais septembris. Nedaudz uzposusies (t.i. uzkrāsojusi lūpas) lepmi dodos uzsākt gaitas pēdējā klasē. Skolā mani pamana modrā sk. Kārklīņa acs un iesauc skolotāju istabā. Tiek stingri pavēlēts notīrīt lūpas, kaut ko smaidot mēģinu iebilst, bet kurš gan tajā laikā var iebilst sk. Kārklīņai – lūpas tiek notīrītas. Klāt izlaidums, ansambļa sk. Vineta Dāve aicina dziedāt mīļāko dziesmu – Ēdelveiss. Tik ļoti gribās dziedāt ar meitenēm pēdējo reizi, bet asaras birst kā pupas un nekas lādzīgs nesanāk, ir tik zēl šķirties no skolas, bet ir laiks „pacelties spārmos un lidot” tālāk. Tālu gan nav sanācis aizlidot, dzīvoju tepat un skola joprojām blakus. Ejot tagad gar to redzu, kā mana skola ir „izaugusi”. Mums nebija sporta zāles, tautas bumbu spēlējām skolas zālē, pusdienās gājām pa pārtīsiem uz padomju saimniecības ēdnīcu, tualetes bija ārā, malka skolas pagrabos, un tomēr tā ir un paliek mana pirmā un mīļākā skola. Labākie skolotāji? Man tie bija visi, paldies, jums skolotāji, ka bijāt, esiet un vienmēr būsiet manā sirdī un atmiņās.

Agnese, 1993. g. absolvente

Ausma Zariņa, mana klases audzinātāja, bija unikāla skolotāja, jo viņa spēja līdzdarboties ar bērniem un ik reizi, ja kādam klasē gadījās ķibeles, mācēja iziet no situācijas un sakārtot visu tā, it kā nekas nebūtu atgadījies. Katrai skolotājai savs mācīšanas veids. Par spīti savam stingrajam mācīšanas stilam, vācu valodas skolotājai Dz. Kārklīņai pie savas klases loga bija nolikta putnu barotavu un reizēm stundās bērni pavērsa skatienu uz putniņiem, kas barojās un pat aizmirsas sekot mācību stundai. Tas nebija raksturīgs nevienai citai klasei skolā. Skolotāja Kārklīņa vienmēr bērniem lika malku kraut apaļās grēdās. Patika tas, ka

skolai agrāk bija lauciņi, kur bērni darbmācības stundā varēja stādīt, ravēt, laistīt un iepazīt svešākus augus. Tas bija jauks darbošanās veids un slikti, ka mūsdienu bērniem neturpinās tāda tradīcija. Galu galā mēs esam laukos un mums jādod iespēja mācīt bērnus dabā. Man ļoti patika pavasara un rudens pārgājieni, kuru laikā mēs labi iepazīsim savu pagastu.

Inese, 1993. gada absolvente

Mani mīļākie skolotāji bija mana pirmā audzinātāja – Ingrīga Leontjeva un Maija Balode, kura man pasniedza ķīmiju. Uz ķīmijas stundām es gāju ar prieku, jo viņa spēja sarežģītas lietas paskaidrot vienkāršā un visiem saprotamā veidā. Mēs bieži veicām visādus eksperimentus

Turpinājums 4. lpp.

Turpinājums no 3. lpp.

un viņa stāstīja daudz piemērus no dzīves. Es pamatskolā nebiju viena no uzcītīgākajiem, jo kuram gan patīk savu bērniību izniekot šādi. Varētu teikt, ka visa pamatskola bija interesants posms dzīvē, jo es piedalījies gandrīz visos pulciņos – dejoju, dziedāju korī, spēlēju teātri, mācījos floristiku. Man tas patika labāk kā mācīties un bija labs stimulants iet uz skolu.

Pēc pamatskolas absolvēšanas pabeidzu Ērgļu vidusskolu un iestājos Rēzeknes augstskolā. Vēl joprojām mācos, nu jau 4. kursā par Vides inženieri. Es priecājos, ka esmu izvēlējusies reģionālo augstskolu. Šeit var iegūt zināšanas augstākā līmenī, jo studentu vienā kursā nav tik daudz un ja tas nepieciešams, pasniedzējs pagūst pieslēgties un veltīt vairāk uzmanības individuāli. Manu studiju spilgtākais mirklis noteikti ir pēdējais pusgads, jo es izvēlējos izmantot projekta „Erasmus +” priekšrocības un studēt ārzemēs. 4 mēnešus es studēju Turcijā, un pēc tam izgāju praksi Grieķijā. Ja vien iespēja, studēt ārzemēs ir vienreizēji. Pa to laiku var iegūt ne tikai jaunas zināšanas, bet arī gūt ieskatu pilnīgi citādā kultūrā un cilvēku dzīvē.

Gunda, 2009. gada absolvente

Atmiņu ir tik daudz, ka vārdos grūti aprakstīt. Tās bija tik ārkārtīgi dažādas emocijas saistībā ar šo brīnišķīgo vietu – Vestienas pamatskolu. No bailēm un neizpratnes pirmajā klasē, līdz priekam, blēņām un smiekliem vecākajās klasēs, pēcpusdienu spēlēm skolas pagalmā („Princeses un bandīši”, „Klasītes...”), līdz ik gada gaidītākajam pasākumam Ziemassvētku ballei tautas namā. Tas viss

bija kā pasakā, ko tajā laikā nenovērtēju tik ļoti, cik tagad. Reizēm gribētos vēlreiz izbaudīt katru mazo ikdienas prieku. Ar smaidu sejā atceros, kā klases puīšmums „aizņēmas” rupjmaizi no kopgaldā, jo nevarējām sagaidīt pusdienas. Visi skolotāji, skolābiedri un vecāki bija kā viena liela ģimene, kas radīja to labo māju sajūtu, kura ir saglabājusies joprojām atbraucot uz Vestieni. Nav otras labākas vietas uz pasaules, jo Te ir manas mājas! Mans lielākais sapnis būtu, lai mani bērni arī varētu mācīties Vestienas pamatskolā. Novēlu visiem, gan tiem, kas vēl mācās, gan tiem, kas beiguši, izbaudīt katru mirkli un novērtēt to, cik skaitā vietā dzīvojam. Protams, vajag iepazīt un izbaudīt arī pasauli, uzkrāt zināšanas, bet tad atgriezties mājās!

Zane, 2006. gada absolvente

Vestienas pamatskolā mācījos no pirmās klases un pabeidzu to 2012. gadā. No skolas gadiem visspilgtāk atmiņā palikušas ārpusstundu aktivitātes, sporta sacensības, kurās kopā ar skolābiedriem cīnījāmies par pirmajām vietām gan rajona sacensībās, gan arī valsts mēroga sacensībās. Protams, nevar aizmirst arī mācību stundas. 9. klasi 2012. gadā beidzām 6 skolēni, tāpēc uzskatu, ka daudz kvalitatīvāk apguvām mācību vielu. Katram skolēnam tika veltīta pastiprināta uzmanība un katram individuāli tika izskaidrotas lietas, kuras nebija saprotamas, it īpaši matemātikā un latviešu valodā.

Iegūtās zināšanas pamatskolā deva man iespēju iestāties Rīgas Valsts 3. ģimnāzijā. Mācības bija saspringtas, skolotāji visos priekšmetos gaidīja labākos rezultātus un centās mums iemācīt praktiski visu. Vienu gadu pat apguvām augstāko matemātiku. Jau no pamatskolas laikiem mans mīļākais priekšmets bija matemātika, tāpēc ar grūtībām šajā priekšmetā nesaskāros.

◀ 2011. gada 11. oktobrī iekārta izstāde, autoru darbi

Vestienas pamatskolas absolventu Pēteri Eizentālu mācību gaitas aizvedušas uz Japānu, kur viņš mācās Kochi universitātē. Japānas žurnālā ievietots raksts par Pētera zinātnisko darbu.

Pamatskolas gados pašmācības ceļā biju apguvis vācu valodu. Pratu tekoši runāt, bet rakstīšana man sagādāja grūtības. Ģimnāzijā uzmeklēju izcilu vācu valodas skolotāju, kura strādāja ar mani individuāli. Dažu mēnešu laikā iemācījos arī rakstīt vāciski. Nokārtoju valodas sertifikātu (Deutsches Sprachdiplom Stufe II).

Pēc ģimnāzijas beigšanas esmu iestājies Minhenes Tehniskajā Universitātē Vācijā mašīnbūves/inženierijas programmā. Atlase uz studiju vietu notika divās kārtās. Pirmajā kārtā izvērtēja kandidātu iesniegtos dokumentus. Otrā kārtā norisinājās klātienē. Visi kandidāti tika uzaicināti uz personīgu interviju, tajā skaitā arī es. 30 minūšu garā sarunā ar profesoru un diviem viņa palīgiem man tika uzdoti visdažādākie jautājumi. Pārbaudīja manu motivāciju, zināšanas mācību priekšmetos. Tika uzdoti gan matemātikas un fizikas uzdevumi, gan arī dažādi jautājumi.

Mācības sāksies 1. oktobrī. Ļoti ceru, ka izdosies veiksmīgi šo Universitāti arī absolvēt. Saku lielu paldies Vestienas pamatskolas skolotājiem par ieguldīto laiku, pacietību un sniegtajām zināšanām.

Ģirts, 2012. gada absolvents

Foto no personīgā arhīva

Ceļojumi

Tūrisma firmas apmeklē Vestieni

Vasara ir ceļojumu laiks un viens no veidiem, kā iepazīt Latviju, ir doties ceļojumā ar tūrisma firmām. To piedāvājums ir ļoti plašs, ieskaitot arī Vestieni. Piemēram, 4. maijā Vestienas muižu savā maršrutā iekļāva firma „Skaisto skatu aģentūra”, 6. un 13. jūnijā Jāņkalnos un Burova leļļu mājā viesojās ekskursanti kopā ar firmu „Impro”, bet 22. augustā visu dienu Vestienā pavadīja ekskursanti kopā ar firmu „Balt-Go”. Kopš pērnā gada, kad šī firma sāka vienas dienas ekskursijas ar izbraukšanu no Madonas, arī es esmu iepazinusi daudz skaistu vietu, bet tagad bija iespēja noskaidrot kā Vestiena piedāvā sevi un kā tā izskatās citu ceļotāju acīs, tāpēc reizē ar gidi Jolantu Bardziņu sagaidīju ceļotājus un kopā ar viņiem devos apskatīt Vestieni.

Pirmā pietura Vestienas muiža. Tūrisma firma „Balt-Go” uz Vestieni ir atvedusi 20 ceļotājus. Mirdzas kundze no Cēsīm ir liela ceļotāja gan pa Latviju, gan ārzemēm. Jautāju, kāpēc viņa izvēlējās Vestieni. – Kādreiz, kad strādāju par konduktori satiksmes autobusos, bieži braucu cauri Vestienai un tikai tagad, pensijas gados, pateicoties firmai „Balt-Go”, kuras pakalpojumus es izmantoju daudzus gadus, radusies iespēja iepazīt šo vietu tuvāk. Man ļoti patika gides stāstījums par muižu un īpaši par Arnoldu Burovu un viņa daiļradi. Arī Gunta no Smiltenes vairākkārt ceļojusi ar šo firmu, bet braucieni uz Vestieni viņa ir uzdāvinājusi savai draudzenei Velgai. Guntai Vestienā dzīvo skolābiedrene un Vestiena jau vizuāli iepazīta senāk, bet gides stāstījumu viņa klausījās pirmo reizi un tas esot bijis interesants. Jolanta ceļotājiem

pastāstīja gan kā radies Vestienas nosaukums, gan par muižas vēsturi, gan par židīņu Jankeli no V. Pūces grāmatiņas „Nelaikā piebaidīts”. Pēc tam tika dots laiks muižas tuvākai apskatei. Kāds aplūkoja ūdensrozes, kāda fotogrāfeja lielās, slaidās liepas, vēl citi izstaigāja skolas terasi un apskatīja vietu, kur bijis pieminekļis baronu suņiem. (2015. gada „Impro” ceļojumu katalogā ekskursantiem piedāvā paskatīt Vestienas muižas suņu kapus.) Vai tādi mums ir?

Tālāk braucam uz leļļu māju. Lai gan nokļūšana līdz turieni ir īsts pārbaudījums un braukšanas meistarklase autobusa šoferītim, par tur redzēto priecīgi visi. Dažs atceras bērniībā redzētas filmas, bet jaunieši atklāj no jauna leļļu filmu savdabību. Arī Jolantas stāstījums ir aizrautīgs, pārdomāts, interesantiem faktiem un nostāstiem bagāts. Man patika, ka stāstot par kādu filmas tēlu, Jolanta parādīja lelli un tūlīt nodemonstrēja kā tā darbojas filmiņā. Nobeigumā visi noskatījās filmiņu par cīņu ar atkritumiem, kura ir aktuāla vēl joprojām. Velta no Raunas ar firmu „Balt-Go” ceļo kopš tās dibināšanas. Viņai patikusi mājas īpašā aura, autentiskās lietas un iekārtojums, pozitīvā gaisotne un skaistā apkārtnē.

Pēc dvēseliskas atpūtas braucam uz z/s „Jāņkalni”. Tur šoreiz mūs sagaida gide Inese. Viņas pavadībā ekskursanti izstaigā

Jolanta sāk ekskursiju pie Vestienas muižas

Ligita sagaida „Balt-Go” gidu Sarmīti

dārzu, iepazīst un nodedzē šeit audzētās krūmleņķenes. Produkcijas pārstrādes cehā tiek degustētas sukādes no dzērvenēm, rabarberiem, marmelāde no mellenēm un citi gardumi, kuri turpat tiek arī nopirkti.

Seko neliela atpūta Kāla ezera pludmalē un peldēšanās ezerā. Tad pārbraucieni uz bioloģisko dabas sētu „Aparēnos”. Ar rupjas maizes rīcieniem rokās mūs sagaida Ligita. Mani vienmēr pārsteigušas viņas novērošanas spējas, jo tikai tā rodas viņas interesantie stāsti par katru aprūpējamo putnu, dzīvnieku un puķi. Tos neapnīk klausīties atkārtoti un tos novērtēja arī šodienas ciemiņi. Guntas komentārs Draugiem.lv: „Aparēnos” pa būriem skraidā spalvaini un krāsaini baloni – tik apaļas bija tās „vistas”.

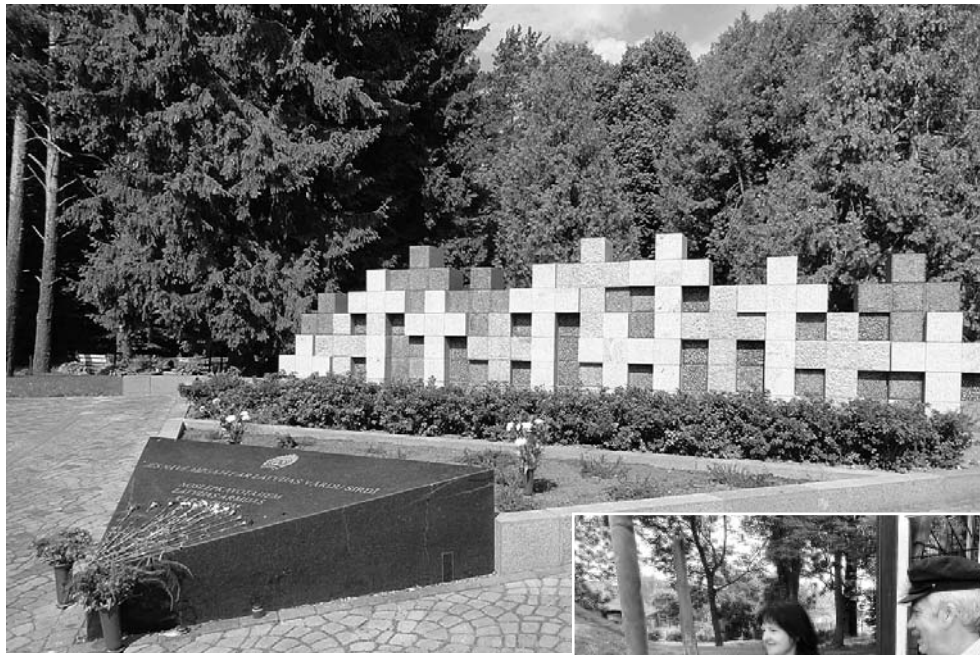
Iga Sabitova, redaktore
I. Sabitovas foto

Pensionāru ceļojums

Ja citu gadu kopā ar pensionāriem braucu, lai avīzītē aprakstītu, ko viņi redzējuši, tad šogad šajā ceļojumā devos kā pensionāre. Alla mums bija sarūpējusi ļoti labu maršrutu. Tas veda uz Balvu pusi. Pa ceļam nevarējām neiebraukt Litenē, lai vairāk uzzinātu par tās drūmo vēsturi, noliktu ziedus Litenes karavīru memoriāla pakājē. Par traģisku simbolu Litenes vārds latviešiem kļuvis kopš 1940. – 1941. gada notikumiem, kad Latvijas armijas vasaras nometnes vieta tika nošauti Latvijas armijas virsnieki un karavīri. 2011. gada 14. jūnijā kapos atklāja I. Freiberga un S. Skribnovska veidotu piemiņas ansambli „Sāpju siena”. Gida, Litenes vēstures pētnieka Jāņa Zvaigznes pavadībā apskatījām vēsturisko Litenes pili, kurā šodien atrodas skola. Stāsta J. Zvaigzne: „Pili tolaik atradās Sarkanās Armijas 24. teritoriālā korpusa štābs. 14. jūnija rītā pie pils stāvēja divi padomju tanki un rota sarkanarmiešu. Kopā no pils, saslēgti roku dzelžos, ir aizvesti vairāk nekā 11 Latvijas armijas virsnieki. Viņus neveda uz mežu, kā pārējās grupas, bet uzreiz uz čeku. Starp viņiem bija pieci Lāčplēša ordeņa kavalieri, vairāki Parīzes kara akadēmijas absolventi, Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieri. Vispirms tika likvidēta Latvijas armijas virsnieku spožākā daļa. Mēs varam lepoties, ka šie cilvēki ir uzturējušies Litenē.” / citāts no *dzirkstele.lv*/

Ekskursijas turpinājumā apmeklējām Latvija armijas virsnieku vasaras nometnes vietu. Tālāk devāmies uz Balviem. Balvi ir salīdzinoši jauna pilsēta, tomēr tās vēsture veidojusies vairāku gadsimtu garumā. Atpazīstamākie pilsētas objekti ir muižas pils ēka ezera krastā, 19. gadsimtā veidotais muižas parks un savdabīgās akmeņu kompozīcijas Lāča dārzā. Par pilsētas simbolu balvnieši uzskata strūklaku „Ūdensroze” skvērā, bet svinīgos valsts svētku brīžos iedzīvotāji pulcējas pie pieminekļa kritušajiem Latgales partizāniem. Piemineklis Latgales partizānu pulka kritušajiem karavīriem atklāts 1938. gadā, tā autors K. Jansons. Piemineklis gāzts vai-

Litenes karavīru memoriāls

Bruno un Jānis atkārtoti senas iemaņas iemēģinot īpatnēju zāģi

Amatu darbnīcas saimnieki sagaida ar tikko ceptām „bada” pankūkām

rākkārt un to atjaunoja autora dēls Andrejs Jansons 1993. gadā.

Mūsu pirmā pietura Balvu novadpētniecības muzejs, kurā Ziemeļlatgales kultūras mantojuma bagātības ir skatāmas vienkopus – pastāvīgā Balvu novada muzeja ekspozīcijā. Senie priekšmeti un darinājumi ir aplūkojami kā standos, tā arī dažādu multimediju ekrānos gan filmas, gan spēles vei-

dā. Apmeklētāji var apsēties, uzlikt ausiņas un paklausīties Balvu muzikantus, vai filmiņā noskatīties, kā cep maizīti.

Blakus muzejam atrodas parks „Lāča dārzs” – bijušais muižas augļu dārzs, ko iekļauj daļēji saglabāties valnis un lazdu aleja no muižas laikiem. Centrā atrodas dīķis ar Mīlestības saliņu. 1990. gados te izveidots atpūtas parks, kurā izvietotas 23 Latvijas laukakmeņu kompozīcijas un parka nostūrī atrodas Seno amatu darbnīca, kura saimnieks ir kokamatnieks Ēriks Kanaviņš. Mūsu grupa tika sagaidīta ar tikko ceptām

vafelēm, jeb „bada” pankūkām. Cepšana notika darbnīcas priekšā uz mazas plītiņas, izmantojot uz riņķiem liekamu un apkārt griezamu čuguna vafeļu pannu. Kad bijām iestiprinājušies un paslavējuši saimnieci, varējām ķerties pie pārbaudījumiem. Savdabīgu zāģi ar caurumiem un nošķeltu katru otro zobu iemēģināja gan Jānis ar Brunu, gan Irēna ar Veru. Ļoti interesanti bija minēt un pavērot, kas tika darīts ar senajiem darbarīkiem, apskatīt ierēdņiem domātu rakstāmgaldus ar durtiņām apmeklētāja pusē, kurā ērti ielikt kukuli un saimnieka paša darināto pūra lādi. Pēc pusdienām Balvu muižas ēdnīcā braucām iepazīt Stāmerienu. Pirmā tikšanās bija ar gidu, kurš mums parādīja skaisto, balto pareizticīgo baznīcu, kura savu atdzimšanu piedzīvoja 1995. gadā. Baznīcas rašanās šajā nomaļajā vietā ir vistiešākās sekas muižas īpašnieka barona Johana Gotlība Eduarda fon Volfa laulībām ar Sofiju Potjomkinu. Tik liela bija vācu muižnieka mīlestība pret ziemeļu kņazienu, ka viņš pavēlēja uzcelt Stāmerienā baznīcu, kuras kupolu krustu kristālos rītos un vakaros saules stari rotājas visās varavīksnes krāsās. Stāmerienas pils celta 19. gadsimta pirmajā pusē. Kad 1905. gada revolūcijā pils tika nodedzināta, to atjaunoja. 1919. gadā pili ierīkoja vakarskolu,

pēc Otrā pasaules kara – lauksaimniecības tehnikumu, bet vēlākajos gados tur atradās padomju saimniecības kantoris. Mūsdienās pili apsaimnieko Stāmerienas pagasta pašvaldība un tā kļuvusi par kultūras centru, kur notiek izstādes, teātra izrādes un citi pasākumi. Mūsu vidū bija divas Stāmerienas tehnikuma absolventes, kuras atcerējās kā pils izskatījās nesenojā pagātnē. Pēc pastaiņas plašajā pils parkā arī diena bija galā un bagāti ar jauniem iespaidiem atgriezāmies Vestienā.

Ilga Sabitova, redaktore
I. Sabitovas foto

Vēstis iz bibliotēkas

Aspazija un Rainis

Septembris jau vairāk nekā 50 gadus saucams par dzejas mēnesi. Pirmā **Dzejas diena** tika rīkota 1965. gada 11. septembrī Komunāru parkā (pašreizējā Esplanādē), tā atzīmējot latviešu dzejnieka Raiņa 100. dzimšanas dienu. Šis gads ir Aspazijas un Raiņa 150. jubilejas gads, tāpēc arī Vestienas bibliotēkā skanēja Aspazijas un Raiņa dzeja. Kurš gan nezina no bērniības tuvos pantņus – Kaķenītei bērni bija,...– vai – Vējš augstākās priedes nolauza... Klausoties Agneses un Ievas lasījumā, atcerējāmies gan bērniību, gan skolas gadus, gan dzirdējām arī nelasītus dzejoļus. Muzikālo pavadījumu uz flautas izpildīja Līva Dāve.

Ilga Sabitova, redaktore
I. Sabitovas foto

Spēlē Līva, dzeju lasa Agnese un Ieva

„Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2015” ir klāt!

Jau piecpadsmit gadus Latvijā darbojas šī lasīšanas veicināšanas programma, kurā jau septīto gadu iesaistās arī Vestienas bibliotēka. Jaunākās vecuma grupas bērniem grāmatas bija pieejamas sākot ar augustu un čaklākie jau paspējuši tās izlasīt un saņemt nelielas balviņas. Bet vecāko klašu skolēni, vecāki, vecvecāki un skolotāji no septembra vidus var iesaistīties žūrijas darbā, apņemoties katrs līdz Ziemassvētkiem izlasīt 6 grāmatas (un savlaicīgi tās nodot bibliotēkā, lai nākamais varētu lasīt). Mīļi aicināti piedalīties, jo grāmatu klāsts tiešām ir plašs un katrs varēs atrast savai gaumei piemērotu literatūru. Noslēgumā, kā parasti, būs neliela balviņa un grāmatu vērtēšana, aizpildot elektronisko anketu.

Piedāvāto grāmatu saraksts vecuma grupām

- 5+**
1. Uldis Auseklis. Bante un tante. Dzejoļi bērniem
  2. Mārtiņš Zutis. Nenotikušais atklājums
  3. Pija Lindenbauma. Brigita un brāļi aļņi
  4. Tjeri Roberešts. Vilks, kurš izvēlās no grāmatas
  5. Rainis. Puķu lodziņš

6. Juris Zvirgzdiņš. Miega pasaka
- 9+**
1. Rūse Lāgerkranca. Mana laimīgā dzīve
  2. Inguna Cepīte, Juris Zvirgzdiņš. No Rīgas līdz Rīgai: Tobiass un Tama lielajā Eiropas bibliotēku ceļojumā
  3. Luīze Pastore. Pazudušais pērtiķis
  4. Sinika Nopola. Tā stunda ir situsi, Risto Reperi!
  5. Ieva Samauska. Ķīķināšanas gada-laiks. Dzejoļi bērniem
  6. Dina Sabitova. Cirks lādītē
- 11+**
1. Kristīna Olsons. Stikla bērni
  2. Arno Jundze. Kristofers un Ēnu ordenis
  3. Ieva Melgalve. Bulta, Zvaigzne un

Laī

4. Jānis Baltvilks. Kaķuzirņi un kurmjukārkli
  5. Ieva Samauska. Govs uz bagāžnieka
  6. Anna Karija. Īstā Rebeka
- 15+**
1. R. Dž. Palasio. Brīnums
  2. Sabīne Košeļeva. Rīga–Maskava – 21. gadsimta mīlasstāsts

3. Oidira Ava Olafsdotira. Astoņu ziedlapu roze
4. Zilie jūras vērsi: latviešu autoru fantāzijas un fantastikas stāsti
5. Aspazija. Zila debess zelta mākoņos
6. Volfgangs Herndorfs. Čiks

Vecāku žūrija

1. Māris Bērziņš. Svina garša
2. Rīka Pulkinena. Patiesība
3. Inga Gaile. Vai otrā grupa mani dzird? Dzejoļi ģimenēm ar bērniem
4. Daina Tabūna. Pirmā reize

Jaunāko grāmatu apskats

Priekšā tik daudz rudenīgu vakaru – kā reiz, lai izlasītu ko romantisku sirdij un fantāzijām. Ketijas Kellijas romānā „Viss sākās ar Parīzi” lasītāji būs liecinieki bil-dinājumam Eifeļa torņa virsotnē un tālākā

Turpinājums 6. lpp.

Baltā māmuliņa

Tā gribas dēvēt skaisti nosirmojušo un vienmēr smaidīgo Viju Tipaini ar kuru tikos saulainā augusta dienā viņas Līvānu mājā Salāja ezera krastā. Vispirms Vija parāda savu rožu dobi, palepojas ar saplukušajiem puķu zirnīšiem un pastāsta, ka viņas mīļākās puķes ir tās, kuras garšo kāpostu balteņiem – kreses. Tad viņa aicina istabā, rāda nupat uzadītos dūraiņus, meklē albūmus un stāsta par savu lielo bagātību – bērniem.

Vija uzaugusi piecu bērnu ģimenē, kura Vestienā ienākusi no Ludzas. Vecāki strādājuši pie Bekseru saimnieka Priedes. Kad Vija bija maza, viņi dzīvoja Upītēs, bet drīz pārcēlās uz Vējāvu. Tur Vija gāja skolā, pabeidza septiņgadīgo pamatskolu un sāka strādāt skolā par apkopēju. Netāljā Jumurdā par traktoristu strādāja Andrejs Tipainis, kurš čaklo meiteni apprecēja, aizveda uz „Vairogiem” un radās kupla ģimene. No 1960. gada, kad ģimenē ienāca Dzintars līdz 1976. gadam, kad piedzima pastarīte Daiga, dzimtas kokā sakoplojušas desmit atvases un par katru ir savs stāsts. Visi bērni ir ieguvuši profesijas un atraduši sev dabu. Viena meita dzīvo Amerikā, četri bērni Vestienā, pārējie Latvijā. Dzintars ir galdnieks, Dzintra – pavāre, Maigonis pēc profesijas ir virpotājs, tagad strādā skolā, Mārīte – pavāre, Andra – dārkope, strādā viesnīcā, Jānis – šoferis, Guna – dārzniece, strādā par pavāri skolā, Ginta – celtniece, Dace – medmāsa, Daiga – istabene.

Kad bērni paaugās, Vija strādāja Vējāvas fermā par tējkopi, bet kad Vestienas sovhozs piešķīra Līvānu māju, Vija ar ģimeni atgriezās Vestienā. Andrejs strādāja

Vija puķezirņos
I. Sabitovas foto

celtniecībā, Vija Ezeriešu fermā. Kad veselības dēļ nācās darbu fermā atstāt, viņa strādāja bērnodārzā par auklīti un skolā par apkopēju.

Jau daudzus gadus Vija ir pensionāre un ir laimīga, ka tagad, kad jau mūžībā aizgājis Andrejs, viņai apkārt netrūkst mīļu cilvēku, jo par viņu domā, apciemo, sūta sveicienus 23 mazbērni un seši mazmazbērni. Atpūtas brīžos Vija klausās latviešu mūziku, lasa žurnālus un avīzes par veselību. Vienīgi slimo kāju dēļ Vija vairs nevar īstenot savu vislielāko vaļasprieku maksķerēšanu. Lai gan Salājs ir tepat, nokāpt un pasēdēt uz mīļā soliņa viņa vairs nevar, tāpēc top vairāk cimdu un zeķu, kuras sildīs viņas mīļās atvasītes.

Ilga Sabitova, redaktore

Vija kopā ar ģimeni
Foto no personīgā albūma

Pasmaidīsim

Tēvs skatoties dēla dienasgrāmatā, saka:

- Par šādām atzīmēm ir jāso-
da!!!
- Pareizi tēti! Ejam, es parādīšu, kur
dzīvo skolotāja!!!

- Tēti, vai šodien ir jauka diena?
- Kāpēc tu katru rītu man tā jautā?
- Redzi, skolotāja teica, ka kādā jau-
kā dienā viņa manis dēļ sajukšot prātā!

Māte saka dēlam:
- Katra tava palaidnība nozīmē vēl
vienu sirmu matu uz manas galvas...
Dēls, paskatoties uz sirmo vecmāmiņu:
- Izskatās, ka tu pati bērniņā tikai
palaidnības vien darīji...

- Kad aiziešu pensijā, pirmās trīs
nedēļas neko nedarīšu, tikai sēdēšu šū-
puļkrēslā.

- Un ko pēc tam?
- Pēc tam sāksšu šūpoties

Turpinājums no 5. lpp.

dzīves ceļojuma mazajiem dārgumiem un ikdienas prieka mirkļiem. Dažādos dzīves ceļu virpuļos aizvedis arī Toma Stouna „Krodziņš Skaistā Helēna”, Millijas Džonsones „Randiņš tējnīcā”. Ar dramatiskām kaislībām piesātinātais Deizijas Gudvinas „Pūra mednieks” ir uz patiesiem notikumiem balstīts stāsts par deviņpadsmitā gadsimta Austrijas imperatori, siržu valdnieci „Sisī un kavalērijas kapteini Beju. Arī Džudas Devero „Jasmīna smarža” aizvedis citā laikmetā, kur netrūkst mīlestības un ekstrēmu pārbaudījumu. Noras Robertsas „Sausserža saldā smarža” vedina uz tikšanās ar grāmatā „Otrā iespēja” iepazītajiem varoņiem, kuri turpina atjaunot veco Būnsboro viesnīcu, vadīt picēriju un sapņot par romantiskām attiecībām. Bet Katrīnas Vebas „Mantojums” aptver vairākas vienas ģimenes paaudzes, kurās netrūkst dažādu noslēpumu, mīlestības un nodevības.

Protams, starp jaunieguvumiem ir arī spraiga sižeta lasāmviela, kas uztur spriedzi un intrigu līdz pēdējām lappusēm. Lī Čailds ir viens no slavenākajiem trilleru autoriem pasaulē. *Irish Times* raksta – romāna „Viens pret visiem” galvenais varonis Džeks Ričers ir Klinta Īstvuda, Mela Gibsona un Brūsa Vilisa apvienojums – tikai mūsdienu versijā. Zviedru rakstnieka un

mūziķa Karla Juhana Valgrēna „Ēnu vīrs” sarakstīts detektīvžanra labākajās tradīcijās: spriedze un sižeta pagriezieni, kas neļauj grāmatu nolikt malā. Toma Vuda „Mednieks” ir elpu aizraujošs trilleris ar cīņas ainām, pakalīdzīšanos, dažādiem piedzīvojumiem, kuros iesaistīts grāmatas galvenais varonis Viktors – cilvēks bez pagātnes un uzvārda. Deivida Morela grāmatā „Nāves inspektors” izmantoti fakti par reāliem atentātiem pret karalieni Viktoriju, kuriem, pievienojot rakstnieka fantāziju, izdodas aizvest lasītāju smalkajā detektīvžanra pasaulē. Arī Čingiza Abdullajeva „Elku smagā nasta”, Pītera Džeimsa „Mirusajiem pa pēdām” ir izcili spriedzes žanra pārstāvji. Bet Adama Džonsona „Bāreņu pavēlnieka dēls” piedāvā piedzīvojumiem pilnu jauna vīrieša ceļojumu cauri ledusaukstiem ūdeņiem, tumšiem tuneļiem un spokainiem spiegu kambariem totalitārās Ziemeļkorejas dzīlēs. Bet tiem, kuriem patīk dokumentālā literatūra, varētu interesēt Viktora Suvorova „Oblom .Izgāšanās”, kurā rekonstruēti 1956.—1957. gada notikumi, kad Hruščovs ar maršala Žukova palīdzību atstādināja no Padomju Savienības vadības bijušos Staļina tuvākos līdzgaitniekus, savukārt Žukovs slepus gatavoja militāru apvērsumu. Būsiet laipni gaidīti Vestienas bibliotēkā!

Jūsma, bibliotēkas vadītāja

Mūsu jubilāri

Vija Salmiņa

Jubilāre dārzā. I. Sabitovas foto

Vija jaunībā

Vija Vestienas slimnīcas kolektīvā, 2. r. pirmā no kreisās puses. Foto no personīgā albūma

Trīs ceturtdaļas no gadsimta sagaidījusi un skaisti nosvinējusi Vija Salmiņa. Viņas dzīves gājums aizsācies Bērzaunē Emmas un Pētera Rūtiņu ģimenē. Vija no pieciem bērniem piedzima ceturta, tagad viņi palikuši divi ar jaunāko brāli, kurš dzīvo Kuldiņā. Vija mācījās Vestienas skolā, tad pabeidza pavāru kursus Rīgā un sāka strādāt Vestienas slimnīcā par pavāri. Par piecpadsmit šajā darbā un kolektīvā pavadītajiem gadiem Vījai ir visskaistākās atmiņas. Viņa

bija mazi, darbs tuvu pie mājām, bet pie sirds tas negāja un atmiņā palikuši smagākie darba gadi. No tiem laikiem kā jaukāko notikumu Vija atceras ekskursiju uz Sočiem. Tagad dienas aizrit kā jau visiem pensionāriem – aprūpējot nedaudzās puķu dobes, gaidot mazbērnu un adot viņiem zeķītes. Uz veikalu gan grūti aiziet, tāpēc viņa vienmēr gaida arī aprūpētāju Intu.

Ilga Sabitova, redaktore

Vestienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums „Pie Mums”
„Pagastmāja”, Vestienas pag., Madonas nov., LV-4855
Redaktore Ilga Sabitova, tel. 29247674, korektore Daina Kebbe, tel 64871707
Iespiests SIA „Erante”, Saieta laukumā 2, Madona, LV-4801
Tirāža 400 eksemplāri.
Informatīvo izdevumu var lasīt internetā www.vestiena.lv.